

Te kijk en te koop

Flemish Dance Platform

Eind januari jl. organiseerden Vooruit en Nieuwpoortteater een promotieplatform voor de Vlaamse choreografen die in de schaduw werken van 'de Grote Vier'.

Alex Mallems zag het merendeel van de vijftien gepresenteerde choreografieën.

Hij signaleert Antilichaam van Marc Vanrunxt als hoogtepunt.

De 'moderne' dans in Vlaanderen wordt in het algemeen gesitueerd als een fenomeen ontstaan aan het begin van de jaren '80. Vijftien jaar later lijken de nauwe kinderschoenen waarin zolang gedanst werd eindelijk geruimd te zullen worden voor schoeisel op maat van de onweerlegbare kwaliteit die zich binnen de Vlaamse danswereld gemanifesteerd heeft.

Er zijn een aantal objectieve criteria om die groei naar volwaardigheid van de danssector te meten: 1) van een kleine 10 miljoen voor dansprojecten in 1988 steeg het globale budget voor hedendaagse dans de voorbije twee jaar spectaculair naar 43 miljoen in 1993, om te verdubbelen tot 86 miljoen vorig jaar, een bedrag dat dit jaar stagneert; 2) sinds drie jaar oordeelt een autonome adviesraad over de dansdossiers; 3) op het artistieke vlak en in de praktijk van elke dag bewijst de doorbraak van choreografen als Anne Teresa De Keersmaeker, Jan Fabre, Wim Vandekeybus, en sinds kort ook Alain Platel, op de grote internationale danspodia deze kwaliteitsstelling.

Dat er ook in de breedte talent aanwezig is, moest blijken uit het onlangs in Gent georganiseerde Flemish Dance Platform, een promotieplatform voor 'Vlaamse' choreografen. In het voorwoord bij dit programma situeerden de organisatoren (Vooruit & Nieuwpoortteater) hun initiatief om die minder bekende groepen te presenteren binnen de context van het huidige globale dansklimaat, dat gedomineerd wordt door de reeds vermelde 'grote namen': 'In hun schaduw werkt

een "nieuwe" generatie choreografen die niet meer vertrekt vanuit een braakliggend niemandsland maar die moet opboksen tegen de hoge verwachtingspatronen van overheid, publiek en organisatoren. Nu voor het eerst, in een poging tot dansbeleid, ook deze generatie over een relatief behoorlijke projectsubsidie kan beschikken, lijkt de tijd rijp om hun werk te toetsen en te promoten in een internationale context'.

Professionele omkadering

Een manifestatie als Flemish Dance Platform geeft aan dat ook de omkadering van de dans een ontzettende sprong voorwaarts gemaakt heeft. Zowel op organisatorisch als op technisch-infrastructureel vlak haalde dit initiatief constant een professioneel hoog niveau. De pionierstijd, toen jonge choreografen in onverwarmde ruimtes hun werk presenteerden – ik denk aan de *Vier korte dansen* van Marc Vanrunxt destijds in de Paradox in Antwerpen –, is duidelijk ver weg. Alleen dringen nieuwe vragen zich nu op: het toetsen van nieuw werk aan kwaliteitsnormen gebeurt gelijktijdig met het promoten van dat nieuwe werk op internationale schaal. Wordt hier geen stap overgeslagen? Is al wat nieuw is, ook meteen rijp voor export? En zou men dansproducties, in plaats van ze op een dergelijk platform in première te laten gaan, niet beter eerst binnenlandse tourneemogelijkheden geven vooraleer ze – goed ingedanst – aan buitenlandse organisatoren aan te bieden? Het zijn maar enkele be-

Antilichaam, Marc Vanrunxt / Anna Vandertaelen

denkingen waarmee ik na drie intensieve avonden dans-kijken bleef zitten. Oorzaak daarvan was de ronduit ongelijke kwaliteit van het getoonde werk, waarbij men als toeschouwer te vaak het gevoel kreeg naar een onaf produkt te zitten kijken; in het beste geval naar een werk in wording.

Het dansplatform opende nochtans zeer beloftevol met *Blauw*, de eerste avondvullende choreografie van Alexander Baervoets. Die kiest bewust voor een uitgepuurde abstracte bewegingstaal. Er wordt autonoom gedanst op een gevarieerde muziekband die vaak zeer concrete, herkenbare klanken verwerkt: straatgeluiden, een draaiende motor, vogelgezang; enzovoort. Baervoets ontwikkelt een rijk, niet-illustratief bewegingsvocabulary dat door de drie danseressen technisch sterk wordt uitgevoerd. Opmerkelijk is ook zijn gevoel voor ruimte: de brede dansvloer van de Domzaal wordt maximaal benut met o.a. grote cirkelbewegingen. Een beloftevol debuut en een premièrevoorstelling die zondermeer klaar was.